

Shelby Mahurin

Heks & Jager

Vertaling Marjolein Meinderts

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2019 Shelby Mahurin
Oorspronkelijke titel: *Serpent & Dove*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 Marjolein Meinderts
Vertaling: Marjolein Meinderts
Omslagontwerp: Sarah Nichole Kaufman
Bewerking: HarperCollins Publishers / DPS
Omslagbeeld: © Katt Phatt
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: ScandBook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0444 0
ISBN 978 94 027 5899 3 (e-book)
NUR 285
Eerste druk januari 2020

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DEEL I

Un malheur ne vient jamais seul.

Een ongeluk komt nooit alleen.

– Frans spreekwoord

DE BELLEROSE

Lou

Er is iets beklemmends aan een lichaam dat door magie beroerd is. De meeste mensen valt eerst de geur op: niet de rottende geur van bederf, maar een mierzoete geur in je neus, een scherpe smaak op je tong. Een enkeling ervaart ook een tinteling in de lucht. Een aura dat aan de huid van het lijk blijft kleven. Alsof de magie zelf nog aanwezig is, toekijkend en wachtend.

Levend.

Natuurlijk eindigen degenen die zo dom zijn hierover te praten op de brandstapel.

Het afgelopen jaar waren er dertien lichamen gevonden verspreid over Belterra, meer dan twee keer zoveel als het jaar ervoor. Hoewel de Kerk haar best deed om de mysterieuze omstandigheden van elke dood te verbergen, waren alle lijken begraven in een dichte lijkstapel.

‘Daar heb je hem.’ Coco gebaarde naar een man in de hoek. Hoewel door het kaarslicht slechts de helft van z’n gezicht verlicht werd, waren het gouden brokaatweefsel van zijn mantel en het zware insigne rond zijn nek niet te missen. Hij zat stijf in zijn stoel, duidelijk niet op zijn gemak, terwijl een schaars geklede vrouw zich over zijn dikke lijf drapeerde. Ik kon een grijns niet onderdrukken.

Alleen mevrouw Labelle zou een aristocraat als Pierre Tremblay in het binnenste van een bordeel laten wachten.

‘Kom op.’ Coco gebaarde naar een hoektafel aan de andere kant. ‘Babette zal zo komen.’

‘Wat voor pompeuze eikel draagt brokaát als hij in de rouw is?’ vroeg ik.

Coco keek over haar schouder naar Tremblay en trok een grimas. 'Een rijke pompeuze eikel.'

Zijn dochter, Filippa, was de zevende persoon wier lichaam gevonden was.

Nadat ze midden in de nacht verdwenen was, werd de aristocratie opgeschrikt toen ze weer verscheen aan de rand van L'Eau Mélancolique, met een doorgesneden keel. Maar dat was niet het ergste. In het hele koninkrijk deden geruchten de ronde over haar zilverkleurige haren en gerimpelde huid, haar troebele ogen en knoestige vingers. Op haar vierentwintigste was ze veranderd in een feeks. Vrienden en collega's van Tremblay konden het gewoon niet begrijpen. Voor zover men wist had ze geen vijanden en geen vendetta's tegen zich die zoveel geweld zouden rechtvaardigen.

Maar terwijl Filippa misschien geen vijanden had, had haar pompeuze vader er meer dan genoeg verzameld met het smokkelen van magische objecten.

De dood van zijn dochter was een waarschuwing geweest: je kunt niet ongestraft heksen uitbuiten.

'*Bonjour, messieurs.*' Een courtisane met honingkleurig haar kwam op ons af, hoopvol met haar wimpers knipperend. Ik moest lachen om de schaamteloze manier waarop ze Coco bekeek. Zelfs vermomd als man was Coco een opvallende schoonheid. Hoewel littekens de warmbruine huid van haar handen ontsierden – ze bedekte ze met handschoenen – bleef haar gezicht mooi egaal en haar zwarte ogen sprankelden zelfs in het halfduister. 'Kan ik jullie verleiden bij me te komen?'

'Het spijt me, schat.' Met een slijmerige stem klopte ik op de hand van de courtisane, zoals ik andere mannen had zien doen. 'Maar we zijn bezet deze ochtend. Mejuffrouw Babette zal zich zo bij ons voegen.'

Ze pruilde slechts een enkel moment voordat ze doorliep naar onze buurman, die haar uitnodiging gretig accepteerde.

'Denk je dat hij hem bij zich draagt?' Coco nam Tremblay nauwkeurig op, van zijn kale hoofd tot zijn gepoetste schoenen, en liet haar blik

rusten op zijn lege vingers. 'Misschien heeft Babette gelogen. Dit zou een valstrik kunnen zijn.'

'Babette mag dan een leugenaar zijn, maar ze is niet dom. Ze zal ons niet verlinken voor we haar betaald hebben.' Gefascineerd bekeek ik de andere courtisanes. Met hun ingeregen taille en uitbundige boezem dansten ze lenig tussen de klanten door alsof hun korsetten hen niet langzaam verstikten.

Eerlijk gezegd, droegen veel van hen niet eens een korset, of iets anders.

'Je hebt gelijk.' Coco viste ons muntstuk uit haar jas en gooide het op tafel. 'Het zal erna zijn.'

'*Mon amour*, je kwetst me.' Babette dook ineens naast ons op, al grijnzend tikte ze tegen de rand van mijn hoed. In tegenstelling tot haar vakgenoten bedekte ze zo veel mogelijk van haar bleke huid met karmijnrode zijde. Dikke, witte make-up bedekte de rest van haar huid en ook haar littekens. Ze kronkelden als slangen langs haar armen en borst omhoog in een soortgelijk patroon als bij Coco. 'En voor tien extra *couronnes*, zou ik er niet over denken om jullie te verraden.'

'Goedemorgen, Babette.' Ik legde grinnikend een voet op de tafel en leunde achterover op de achterste poten van mijn stoel. 'Weet je, het is onnatuurlijk hoe jij altijd verschijnt zodra ons geld op tafel ligt. Kun je het ruiken?' Ik draaide me naar Coco, die haar best deed een grijns te onderdrukken. 'Het is net of ze het kan ruiken.'

'*Bonjour*, Louise.' Babette kuste mijn wang voordat ze voorover leunde naar Coco en haar stem liet zakken. 'Cosette, je ziet er zoals altijd weer verrukkelijk uit.'

Coco rolde met haar ogen. 'Je bent laat.'

'Het spijt me.' Babette boog haar hoofd en schonk ons een zoete glimlach. 'Maar ik herkende jullie niet. Ik zal nooit begrijpen waarom zulke mooie vrouwen zich per se als man willen vermommen...'

'Onbegeleide vrouwen trekken te veel aandacht. Dat weet je best.' Ik trommelde met m'n vingers op het tafelblad en trok een geforceerde grimas. 'Ieder van ons zou een heks kunnen zijn.'

‘Bah!’ Ze knipoogde samenzweerderig. ‘Alleen een idioot zou twee van die charmante verschijningen als jullie voor zulke ellendige, gewelddadige schepsels kunnen aanzien.’

‘Natuurlijk.’ Ik knikte en trok m’n hoed nog wat dieper voor m’n ogen. Hoewel de littekens van Coco en Babette hun ware aard konden onthullen, konden Dames Blanches zich bijna onopgemerkt door de samenleving bewegen. De vrouw met de rossige huidskleur die boven op Tremblay zat kon er een zijn. Of de courtisane met het honingkleurige haar, die net op de trap verschenen was. ‘Maar de Kerk komt eerst met de vlammen. Daarna pas met de vragen. Het is een gevaarlijke tijd om vrouw te zijn.’

‘Niet hier.’ Met opgekrulde lippen spreidde Babette haar armen wijd. ‘Hier zijn we veilig. Hier worden we gekoesterd. Het aanbod van mijn bazin geldt nog steeds...’

‘Jouw bazin zou je verbranden, en ons ook, als ze de waarheid wist.’ Ik richtte m’n aandacht weer op Tremblay, die met z’n opzichtige rijkdom nog twee courtisanes had aangetrokken. Beleefd poeierde hij hun pogingen af om z’n broek open te maken. ‘We zijn hier voor hem.’

Coco kiepte ons geldbuideltje om op tafel. ‘Tien gouden couronnes, zoals beloofd.’

Babette snuffelde en stak haar neus in de lucht. ‘Hm, volgens mij hadden we twintig afgesproken.’

‘Wat?’ M’n stoel viel met een smak achter me op de grond. De klanten die dicht bij ons zaten keken naar ons, maar ik negeerde ze. ‘De afspraak was tién.’

‘Dat was voordat je m’n gevoelens kwetste.’

‘Verdomme, Babette.’ Coco griste snel ons geld weg voordat Babette het kon pakken. ‘Weet je hoeveel tijd het ons kost om zoveel te sparen?’

Ik had moeite om m’n stem in bedwang te houden. ‘We weten niet eens zeker of Tremblay de ring wel heeft.’

Babette haalde slechts haar schouders op en hield haar handpalmen omhoog. ‘Het is niet mijn schuld dat jullie per se als ordinaire criminelen beurzen willen opensnijden op straat. Je zou op één enkele avond in

de Bellerose drie keer zoveel verdienen, maar daar zijn jullie te trots voor.'

Coco haalde diep adem en balde haar handen. 'Het spijt me dat we jouw tere ziel beledigd hebben, maar we hadden tien afgesproken. We kunnen het ons niet veroorloven...'

'Ik hoor het geld in je zak rinkelen, Cosette.'

Ik staarde Babette ongelovig aan. 'Je bent een vuile hond.'

Haar ogen lichtten op. 'Kom, kom, ik nodigde je hier uit op mijn eigen risico om de zaken tussen mijn bazin en meneer Tremblay af te luisteren, maar jij beledigt me alsof ik een...'

Precies op dat moment daalde er echter een lange vrouw van middelbare leeftijd met vuurrood haar en het figuur van een zandloper de trap af. Een smaragdkleurige jurk accentueerde haar vlammeende haar en haar zandloperfiguur. Tremblay sprong op toen hij haar zag en de courtisanes om ons heen, ook Babette, maakten een diepe reverence.

Het was een nogal vreemd gezicht, naakte vrouwen die een reverence maakten.

Terwijl ze met een grote glimlach de arm van Tremblay pakte, kustte mevrouw Labelle hem op beide wangen en murmelde iets wat ik niet kon verstaan. Paniek trok door m'n lichaam toen ze haar arm door de zijne stak en hem terug de kamer door in de richting van de trap leidde.

Babette keek naar ons vanuit haar ooghoeken. 'Snel beslissen, *mes amours*. Mijn bazin is een drukbezet vrouw. Haar zaken met meneer Tremblay zullen niet veel tijd in beslag nemen.'

Ik staarde haar aan en weerstond de neiging mijn handen om haar mooie nek te slaan en dicht te knijpen. 'Kun je ons op z'n minst vertellen wat je bazin koopt? Ze moet je iets verteld hebben. Is het de ring? Heeft Tremblay hem?' Ze grinnikte als een katje met room. 'Mischien... voor nog eens tien couronnes.'

Coco en ik wisselden een donkere blik uit. Als Babette niet voorzichtig was, zou ze snel ontdekken hoe ellendig en gewelddadig we werkelijk konden zijn.

De Bellerose huisde twaalf luxueuze salons waar courtesanes hun gasten konden onderhouden, maar Babette leidde ons naar geen van deze. In plaats daarvan opende ze een naamloze dertiende deur aan het eind van de gang en leidde ons naar binnen.

‘Welkom, *mes amours*, bij de ogen en oren van de Bellerose.’

Met mijn ogen knipperend, wachtte ik tot mijn ogen aan de duisternis van deze nieuwe, nauwe gang gewend waren. Twaalf grote, rechthoekige ramen die op gelijke afstand van elkaar langs één muur geplaatst waren, lieten een subtiele lichtgloed binnen. Toen ik beter keek, besefte ik echter dat het helemaal geen ramen waren, maar portretten.

Ik streek mijn vinger langs het dichtstbijzijnde portret van een prachtige vrouw met weelderige rondingen en een verleidelijke lach. ‘Wie zijn dit?’

‘Beroemde courtesanes uit het verleden.’ Babette pauzeerde even om de vrouw met een weemoedige blik te bewonderen. ‘Mijn portret zal eens het hare vervangen.’

Ik fronste m’n wenkbrauwen en leunde naar voren om de vrouw beter te bekijken. Haar beeld was op een of andere manier gespiegeld, haar kleuren gedempt, alsof dit de achterkant van een schilderij was. En... lieve hemel.

Twee gouden plaatjes bedekten haar ogen.

‘Zijn dat kijkgaten?’ vroeg Coco ongelovig, terwijl ze dichterbij kwam. ‘Wat voor macabere freakshow is dit, Babette?’

‘Shhh!’ Babette hield snel een vinger voor haar lippen. ‘De ogen en óren, weet je nog? Oren. Je moet hier fluisteren.’

Ik wilde me niet voorstellen met welk doel voor ogen de architect dit ontworpen had. Ik wilde me echter wél voorstellen hoe ik een lang bad zou nemen als ik weer thuiskwam in het theater. Ik zou gaan schrobben. Stevig schrobben. Ik kon alleen maar bidden dat m’n oogballen het zouden overleven.

Voordat ik m’n walging kon uitspreken, zag ik vanuit m’n ooghoeken twee schaduwen bewegen. Ik draaide me snel om en voordat de scha-

duwen vorm kregen, vloog m'n hand naar het mes dat ik in m'n laars gestopt had. Ik verstijfde toen twee heel bekende, akelig nare mannen me verlekkerd aankeken.

Andre en Grue.

Ik keek boos naar Babette, het mes nog in m'n vuist geklemd. 'Wat doen zij hier?'

Bij het horen van m'n stem boog Andre naar voren en knipperde langzaam in het duister. 'Is dat...?'

Grue onderzocht m'n gezicht, z'n blik gleed over m'n snor en bleef hangen bij m'n donkere wenkbrauwen en turquoise ogen, neus met sproeten en zongebrende huid. Een boosaardige glimlach spleet z'n gezicht in tweeën. Er ontbrak een stukje van z'n voortand, die ook nog eens geel was. 'Hallo, Lou.'

Ik negeerde hem en keek Babette strak en afkeurend aan. 'Dit hoorde niet bij de afspraak.'

'O, ontspan, Louise. Ze zijn aan het werk.' Ze vlijde zich in een van de houten stoelen die juist vrij waren gekomen. 'Mijn bazin heeft ze ingehuurd als beveiliging.'

'Beveiliging?' vroeg Coco spottend en ze voelde in haar jas naar haar eigen mes. Andre ontblootte zijn tanden. 'Sinds wanneer wordt voyeurisme beschouwd als beveiliging?'

'Als we ons ooit onveilig voelen met een klant, kloppen we twee keer en dan komen deze liefallige heren tussenbeide.' Babette wees lui met haar voet naar de portretten waardoor haar bleke, met littekens bedekte enkel tevoorschijn kwam. 'Het zijn deuren, *mon amour*. Directe toegang.'

Mevrouw Labelle was een idioot. Het was de enige verklaring voor zulke... dwaasheid.

Twee van de domste dieven die ik ooit had gezien, Andre en Grue, maakten steeds inbreuk op ons grondgebied in East End. Gewoonlijk volgden ze ons waar we ook heen gingen. Altijd twee stappen achter ons. Maar waar zij waren, volgde onvermijdelijk de politie. Groot, lelijk en luidruchtig misten de twee de subtiliteit en vaardigheid om te overleven in East End. En ook de hersenen.

Ik durfde er niet aan te denken wat zij zouden doen met directe toegang tot wat dan ook. Vooral tot seks en geweld. En dat waren waarschijnlijk de minste zonden die zich binnen de muren van dit bordeel afspeelden, als deze zakentransactie daar een voorbeeld van was.

‘Maak je geen zorgen.’ Alsof ze m’n gedachten kon lezen schonk Babette ons tweeën een kleine glimlach. ‘Mijn bazin vermoordt ze als ze informatie lekken. Dat klopt toch, *messieurs*?’

Hun grijns verdween en nu pas zag ik de verkleuringen rondom hun ogen. Blauwe plekken. Ik hield nog steeds m’n mes vast. ‘En wat weerhoudt hen ervan informatie náár je bazin te lekken?’

‘Nou...’ Babette kwam overeind en liep ons voorbij naar een portret aan het eind van de gang. Ze tilde haar hand op naar de kleine gouden knop ernaast. ‘Ik denk dat dat ervan afhangt wat je ze wilt geven.’

‘Wat zeg je ervan als ik jullie allemaal een mes geef in je...’

‘Ah, ah, ah!’ Babette drukte op de knop terwijl ik dichterbij kwam, met het mes in m’n hand, en de gouden plaatjes schoven weg van de ogen van de courtisane. De gedempte stemmen van mevrouw Labelle en Tremblay vulden de gang.

‘Denk goed na, *mon amour*,’ fluisterde Babette. ‘Je kostbare ring zou weleens in deze kamer kunnen zijn. Kom, kijk zelf maar.’

Met haar vinger nog steeds op de knop stapte ze opzij, zodat ik recht voor het portret kon gaan staan.

Terwijl ik binnensmonds vloekte, ging ik op m’n tenen staan om door de ogen van de courtisane te kunnen kijken.

Tremblay liep heen en weer waardoor er een spoor verscheen in het dikke gebloemde tapijt van de salon. Hij zag er hier bleker uit dan in de pastelkleurige kamer, waar de ochtendzon alles van een zacht gouden gloed voorzag, en hij had zweetpareltjes op z’n voorhoofd. Terwijl hij nerveus aan z’n lippen likte, wierp hij een blik achterom naar mevrouw Labelle, die hem vanuit een chaise longue naast de deur gadesloeg. Zelfs zittend straalde ze een vorstelijke gratie uit, met haar nek recht en haar handen in elkaar geslagen.

‘Kalmeer toch, meneer Tremblay. Ik verzeker u dat ik binnen een week de benodigde fondsen zal verkrijgen. Hooguit veertien dagen.’

Hij schudde kort z’n hoofd. ‘Te lang.’

‘Men zou kunnen betogen dat het bij lange na niet lang genoeg is voor uw vraagprijs. Alleen de koning kan zich zo’n astronomisch hoog bedrag veroorloven en hij heeft geen behoefte aan een magische ring.’

M’n hart klopte in m’n keel en ik deed een stap achteruit om naar Coco te kijken.

Ze fronste en zocht in haar mantel naar meer couronnes. Andre en Grue namen ze met een verheugde grijns aan.

Ik beloofde mezelf dat ik ze zou villen nadat ik de ring gestolen had en richtte m’n aandacht weer op de salon.

‘En... En als ik u zou vertellen dat ik een andere koper heb?’ vroeg Tremblay.

‘Dan zou ik u een leugenaar noemen, meneer Tremblay. U kunt toch niet blijven opscheppen over uw bezittingen na wat er met uw dochter gebeurd is.’

Tremblay draaide zich snel om en sprak haar aan. ‘Praat niet over mijn dochter.’

Terwijl mevrouw Labelle haar jurk gladstreek, negeerde ze hem volkomen. ‘Ik ben eigenlijk nogal verbaasd dat u überhaupt nog op de magische zwarte markt actief bent. U hebt toch nog een dochter?’ Toen hij geen antwoord gaf, kwam er een wreed lachje om haar samengeknepen lippen. Triomfantelijk. ‘De heksen zijn boosaardig. Als ze te weten komen dat u de ring in uw bezit hebt, zal hun woede op de rest van uw gezin... onaangename gevolgen hebben.’

Terwijl hij paars aanliep, zette hij een stap in haar richting. ‘Ik waardeer jouw insinuaties niet.’

‘Waardeer dan mijn dreigement, meneer. Bedonder me niet, anders is dat het laatste wat u zult doen.’

Ik onderdrukte een lach en keek weer naar Coco, die stilletjes schokte van het lachen. Babette keek ons woest aan. Nog los van de magische

ring was dit gesprek wel veertig couronnes waard. Zelfs het theater verbleekte bij deze melodramatische scène.

‘Zeg nu eens,’ spinde mevrouw Labelle, ‘heb je een andere koper?’

‘*Putain.*’ Een paar seconden lang keek hij haar boos aan voordat hij met tegenzin zijn hoofd schudde. ‘Nee, ik heb geen andere koper. Al máánden ben ik bezig alle banden met mijn vroegere contacten te verbreken, de inventaris op te ruimen, maar deze ring...’ Hij moest slikken en het vuur in z’n gezichtsuitdrukking gloeide. ‘Ik ben bang er met iemand over te praten uit angst dat de demonen ontdekken dat ik hem heb.’

‘Het was onverstandig van u om zo rond te leuren met hun voorwerpen.’

Tremblay gaf geen antwoord. Zijn blik bleef afwezig, gekweld, alsof hij iets zag wat wij niet konden zien. Mijn keel kneep onverklaarbaar samen. Zich niet bewust van zijn kwelling ging mevrouw Labelle meedogenloos door. ‘Als u dat niet had gedaan, was die lieve Filippa misschien nog bij ons...’

Hij tilde abrupt z’n hoofd op bij het horen van de naam van z’n dochter, en zijn ogen, niet langer met een gekwelde uitstraling, glinsterden fel en doelbewust. ‘Ik zal ervoor zorgen dat de demonen branden voor wat ze met haar hebben gedaan.’

‘Wat dom van u.’

‘Pardon?’

‘Ik zorg ervoor dat ik alles weet over mijn vijanden, meneer.’ Ze kwam gracieus overeind en hij deed struikelend een stap achteruit. ‘Aangezien het nu ook uw vijanden zijn, moet ik u een goede raad geven: het is gevaarlijk je te bemoeien met de zaken van heksen. Vergeet uw wraak. Vergeet alles wat u geleerd hebt over deze wereld van schaduwen en magie. U maakt geen schijn van kans tegen deze vrouwen. Dood is hun vriendelijkste marteling, een cadeau dat ze alleen gunnen aan hen die het verdiend hebben. Men zou toch denken dat u dat wel geleerd zou hebben na wat er gebeurd is met uw lieve Filippa.’

Zijn mond vertrok, hij kwam recht overeind en in z’n volle lengte

stotterde hij van woede. Mevrouw Labelle torende nog steeds boven hem uit. 'U... U bent te ver gegaan.'

Mevrouw Labelle schrok niet terug. Integendeel, ze streek langs het lijfje van haar jurk, volkomen onaangedaan, en haalde een handwaaier uit de plooiën van haar rok. Uit de rug ervan stak een mes.

'Ik zie dat de beleefdheden voorbij zijn. Goed dan. Laten we zaken doen.' Met een vloeiende beweging spreidde ze de waaier open en wapperde ermee tussen hen in. Tremblay keek argwanend naar de punt van het mes en deed met tegenzin een stap terug. 'Als u wilt dat ik de ring van u overneem, zal ik dat hier en nu doen... voor vijftuizend couronnes minder dan uw vraagprijs.'

Hij verslikte zich hoorbaar van schrik. 'U bent gek...'

'Anders,' ging ze door, en haar stem werd scherper, 'loopt u deze zaak uit met een strop rond de nek van uw andere dochter. Célie, heet ze toch? La Dame des Sorcières zal met vreugde haar jeugd opzuigen, de gloed van haar huid drinken, de glans van haar haar. Ze zal onherkenbaar zijn als de heksen klaar met haar zijn. Gebroken. Net als Filippa.'

'U... U... Tremblays ogen puilden uit en op zijn glanzende voorhoofd verscheen een kloppende ader. '*Fille de pute!* Dit kun je me niet aandoen. Je kunt niet...'

'Kom nu meneer, ik heb niet de hele dag. De prins is teruggekeerd uit Amandine en ik wil de festiviteiten niet missen.'

Hij stak z'n kin halsstarrig uit. 'Ik... Ik heb hem niet bij me.'

Verdomme. Teleurstelling schoot door me heen, bitter en scherp. Coco vloekte binnensmonds.

'Ik geloof u niet.' Ze schreed naar het raam aan de andere kant van de kamer en keek naar beneden. 'Ach, meneer Tremblay, hoe kan een heer als uzelf zijn dochter buiten voor de deur van een bordeel laten wachten? Zo'n eenvoudige prooi.'

Overmatig zwetend haastte Tremblay zich om zijn zakken binnensbuiten te keren. 'Ik zweer dat ik hem niet bij me heb. Kijk dan.' Ik perste mijn gezicht dicht tegen de muur toen hij de inhoud van zijn zakken naar haar toe schoof: een geborduurde zakdoek, een zilveren

zakhorloge en een handvol koperen couronnes. Maar geen ring. ‘Alstublijft, laat mijn dochter met rust. Zij heeft hier niets mee te maken.’

Hij zag er zo treurig uit dat ik bijna medelijden met hem kreeg, als hij niet net al mijn plannen in duigen had gegooid. Zoals de zaken er nu echter voor stonden, vervulde het zien van zijn trillende ledematen en asgrauwe gezicht me met een wraakzuchtig genoegen.

Mevrouw Labelle leek hetzelfde te voelen. Ze zuchtte theatraal, trok haar hand van het raam weg en draaide zich, raadselachtig genoeg, om zodat ze recht naar het portret keek waar ik achter stond.

Ik struikelde achteruit en landde plat op m’n kont. Ik kon nog maar net een vloek binnenhouden.

‘Wat is er?’ fluisterde Coco terwijl ze naast me knielde. Babette liet met een frons de knop los.

‘Shhhh!’ Ik wapperde met m’n handen en gebaarde naar de salon. ‘Ik denk,’ ik durfde niet te praten en mimeerde met m’n lippen, ‘dat ze me zag.’

Coco keek gealarmeerd.

Geen van ons durfde zich meer te bewegen toen haar stem dichterbij kwam, nog steeds gedempt, maar duidelijk hoorbaar door de dunne muur. ‘Toe, meneer... waar is hij dan?’

Lieve hemel. Coco en ik keken elkaar vol ongeloof aan. Hoewel ik niet weer voor het portret durfde te gaan staan, kroop ik dicht tegen de muur aan en ik voelde mijn adem warm en onaangenaam op mijn eigen gezicht. *Geef haar antwoord*, smeekte ik stilletjes. *Vertel het ons*.

Wonderbaarlijk genoeg gaf Tremblay hieraan gevolg. En zijn antwoord klonk zoeter dan de lieflijkste muziek. ‘Veilig opgeborgen in mijn huis in de stad, jij *salope ignorante...*’

‘Dat volstaat, meneer Tremblay.’ Terwijl de deur van hun salon openklikte, kon ik haar bijna zien lachen. Net zo’n brede lach als de mijne. ‘Omwille van uw dochter hoop ik dat u niet liegt. Bij zonsopkomst zal ik bij uw huis zijn met het geld. Laat me niet wachten.’